

ธรรมะ: บุญญพลัง

พระอุปัชฌาย์: กลางน้ำบุญญพลัง จ.กาญจนบุรี

19 บทธรรม

บทที่ 12.8 ฝรั่งถาม ถนอม-พุทธศาสนาเชียวยาก พิสูจน์ไม่ได้

www.boonyapalung.com

บทที่ 12.8 ฝรั่งเศส ฉันทอบ-พุทธศาสนาเชียวากพิสูจนั้ไม้ไ้

ฝรั่งเศส : ซ้ำมลิต ไม้ไ้ไ้ว่าฉันจะกล่าวหา หรือว่าพระเจ้าของซ้ำมลิตนะ คือว่า พุทธศาสนาเท่าที่ฉันรู้มาเกี่ยวกับ คำสั่งสอน หรือคำพูดบทความ ไม้สามารถจะหาหลักฐานไ้ๆ นำออกมายืนยัน รู้เห็น ว่ามีหรือไม่มี อย่าง ศาสนาอื่น ดูๆ ไป เหมือนกับเป็นศาสนาแห่งความมีด ดึงเอาสิ่งในที่มีดออกมาพูด คนทั้งโลกมองไม้เห็น มัน เลื่อนลอย ขาดวัตถุ รูปทรง ยืนยัน พิสูจนั้ไม้ไ้ คล้ายๆ “ผู้ใหญ่หลอกเด็ก”

พระอาจารย์ : จีบไปอ่าน ไปรู้มาจากไหน ว่าพุทธศาสนาพิสูจนั้ไม้ไ้ ยืนยันให้ดู ให้เห็น ไม้ไ้

ฝรั่งเศส : หนังสือเกี่ยวกับศาสนาพุทธ มีดาษตั้น ในต่างประเทศเขียนถึงสวรรค มีวิมาน มีวังหลังใหญ่ การเกิดดับ แห่งจิต ชีวิต มีนรก มี “นิพพาน”

พระอาจารย์ : จีบ รู้จัก “นิพพาน” ด้วยรึ

ฝรั่งเศส : ไม้รู้จักหรอก เพียงแต่เห็นว่ามีแนวสอนให้ทำความดี เมื่อตายไปจะได้เป็นนั่น เป็นนี้ ถ้าทำชั่วจะลงไปอยู่ ไ้ตดิน โดนทรมาน แต่ถ้าทำดีถึงขีดสุด ก็ไปนิพพาน ดับสูญหายหมดเลย แล้วจะทำดีไปเพื่ออะไร ทำดีกลางๆ มีสิ่งตอบแทน ทำดีสูงสุด สูญหายหมด ไร้สาระมากๆ

พระอาจารย์ : แล้วจیبเชื่อคนเขียนหนังสือรึ

ฝรั่งเศส : เชื่อสิ! ฉันเป็นครูสอนนักเรียนอยู่ใน เยอรมัน หนังสือพวกนี้ในห้องสมุดของโรงเรียนก็มี ในเน็ตก็มี หา อ่านได้ และฉันก็ศึกษาดูทุกศาสนาที่มีในโลกนี้

พระอาจารย์ : จีบ ที่นี้สวยไหม น่าอยู่ไหม

ฝรั่งเศส : สวยสิ น่าอยู่มากๆ

พระอาจารย์ : เวลาจีบกลับบ้านไป จีบกลับไปบอกคนทางโน้น ที่เขาไม่เคยเห็น ไม่เคยมาสัมผัส เขาจะเชื่อ จีบมั้ย

ฝรั่งเศส : เชื่อสิ เพราะฉันมีรูปภาพยืนยัน

พระอาจารย์ : แล้วถ้ารูปภาพไม่มี เขาจะเชื่อไหม

ฝรั่ง : เชื่อดี เพราะฉันจะเล่าให้เขาฟังกันให้ละเอียดเลย

พระอาจารย์ : จีบ! จีบรู้ได้ไงว่าเขาจะเชื่อ ในเมื่อเขาไม่เห็น ไม่ได้สัมผัส ไม่ได้มาอยู่

ฝรั่ง : ก็! ไม่รู้สิ

พระอาจารย์ : นั่นแหละ เพราะเขาเหล่านั้นไม่รู้จริง เขาจึงอาจจะไม่เชื่อใน คำพูดของจีบ แต่จีบเองก็ไม่รู้จริง ในทางพุทธศาสนาเช่นกัน แต่ดันไป เชื่อหนังสือ ว่าเขาเขียนว่าอย่างนั้น เขียนว่าอย่างนี้ “**จีบว่ามันโง่หรือฉลาด**” ที่ยังไม่รู้ของจริง สัมผัสจริง แล้วดัน “**เชื่อ**”

ฝรั่ง : ซ้ำมลิด กำลังตำฉันว่า “โง่” หรือ

พระอาจารย์ : ไม่ได้ตำ ไม่ได้ว่า เพียงแต่ถามดู ถ้าเป็นการตำ จีบนั้นแหละ กำลังตำตัวเอง เพราะจีบเป็นผู้ตอบและผู้คิด ฉันไปตำจีบตรงไหน

ฝรั่ง : โอเค! แล้วเราจะพิสูจน์ได้ไงในเมื่อมันมองไม่เห็น ตอบมาซิ

พระอาจารย์ : จีบ มองเห็นคำพูดของฉันรีเปล่า หมายถึงเสียงจากปาก

ฝรั่ง : มองไม่เห็น แต่ฟังพอรู้

พระอาจารย์ : มองไม่เห็นแต่ฟังพอรู้ ตอบแปลกไหม

ฝรั่ง : มันจะแปลกได้อย่างไร ในเมื่อมีหูฟังรู้ อยู่ แม้จะมองไม่เห็น เสียง

พระอาจารย์ : จีบตอบเองนะว่า เสียงมองไม่เห็น แต่ฟังรู้และเข้าใจ นี่ย่อม แสดงให้เห็นว่า บางสิ่งบางอย่าง ตาไม่สามารถมองเห็นเป็นรูปร่างได้ แต่เราก็สามารถรับรู้และเข้าใจได้ โดยไม่ต้องใช้ตาเห็น

ฝรั่ง : หยั่งจึมันก็ถูก แต่ฉันซังกง ใครเขาก็รู้กันทั้งนั้น

พระอาจารย์ : ลมพัดผ่านตลอดเวลาอย่างตอนนี้ เย็นสบายกายไหม

ฝรั่ง : อีสวันเดอร์ฟูลทาม บรรยากาศสุดยอด

พระอาจารย์ : แล้วแกเห็นลมไหม

ฝรั่ง : ไม่เห็น! แต่เอ เดียวสิ โนนัง ต้นไม้ไหวๆ ใบไม้ล่องลอยอยู่นั่งง “ลม”

พระอาจารย์ : นั่นไม่ใช่ลม มันเป็นแค่กิ่งไม้และใบไม้ที่ไหวไปตามแรงลม ฉันถามว่าแกเห็นลมไหม

ฝรั่ง : ถ้าอย่างนั้นก็คงไม่เห็น

พระอาจารย์ : แต่แกรู้สึกได้ไม่ใช่รี ลมเบาๆ สบายๆ เสียงก็ไม่ได้เห็น ลมก็ ไม่ได้เห็น แล้วแกเชื่อได้ไงว่ามันมี

ฝรั่ง : แต่เราสัมผัสได้

พระอาจารย์ : ถูกต้อง คราวนี้คงรู้แล้วว่า บางอย่างไม้อาจจะมองเห็นได้ แต่ก็มี ไม่มีรูป ไม่มีทรง ความอ่อนแข็ง ร้อนเย็น จับต้องเป็นวัตถุไม่ได้ เห็นไม่ได้ แต่มันก็มี

ฝรั่ง : แต่ลมมันสัมผัสได้ แม้ไม่เห็น เสียงได้ยินได้ แม้ไม่เห็น เพราะมันมีของมันอยู่แล้ว รับรู้กันชัดๆ เป็นวิทยาศาสตร์ ยืนยันในสิ่งที่ รับรู้กันได้ ไม่เห็นแปลก แต่ทางพุทธศาสนา ยืนยันแต่ปาก เห็นไม่ได้ สัมผัสไม่ได้ รู้ได้ยังไงว่ามันมี

พระอาจารย์ : เคยเสียใจ แล้วร้องไห้ไหม

ฝรั่ง : เคย

พระอาจารย์ : แล้วร้องไห้ทำไม เสียใจทำไม

ฝรั่ง : เรื่องบางอย่างมันเศร้า ก็เลยแสดงอาการออกมา

พระอาจารย์ : แล้วความเศร้าเป็นลมไหม เป็นเสียงไหม มันร้อน อ่อนแข็ง มีรูปทรงไหม เห็นที่มาของมันผ่านทางไหน ใบไม้ไหวไหมเวลาเศร้า ได้ยินเสียงความเศร้าไหม ได้กลิ่นมัน หรือ อร่อยลิ้นรีเปล่า ความเศร้าที่ว่า รูปทรงหน้าตาเป็นยังไง แล้วทำไมจึงต้องเศร้า ไปรับรู้ ไปเห็น ได้ยิน เสียง มีกลิ่น มีรส และสัมผัสตอนไหน มันถึงได้เศร้า แต่เรารู้สึก “เศร้า” ใจไหม

ฝรั่ง : ไซ่ ซ้ำมลิตพูดดูว่าลึ้มมาก แต่ก็เข้าใจ

พระอาจารย์ : รู้แล้วไซ่ไหมว่า ยังมีธรรมชาติอีกอย่างที่ไม่รู้ไม่เห็น อธิบายไม่ได้ ดึงออกมาให้เห็นยาก เป็นเรื่องของใครของมัน ไม่มีรูป รส กลิ่น สี เสียง แต่เราก็อสัมผัสและรับรู้ได้ข้างในกาย ไม่ใช่ ข้างนอกกาย ตัวนี้เขาเรียกว่า “อารมณ์” เรารับรู้ สัมผัสด้วยตาไม่ได้ เพราะไม่มีตัวตน แต่เมื่อเกิดมัน ขึ้นมา พวกเราก็มักจะไหลไปตามกระแสของมัน เป็นทาสอยู่ภายใต้อารมณ์ พุทธศาสนาสอนเรื่องนี้ แต่ไม่ใช่อย่างที่พูดอยู่นี้ อารมณ์มันเกิดขึ้นอาศัยกายเรานี้แหละ จาก ด้านในก็มี อาศัยจากภายนอกก็มี แต่สรุปแล้วมันมี ไม่เช่นนั้นเราคงไม่ เศร้าสร้อย เสียใจ ความสุขก็เรียกว่าอารมณ์ ความทุกข์ก็เรียกว่า อารมณ์ ไม่สุขไม่ทุกข์ นั่นก็เรียกว่า “อารมณ์” พอจะเข้าใจไหม

ฝรั่ง : จริงอย่างที่ซ้ำมลิตอธิบาย ไม่เห็นจะเหมือนในหนังสือเลย

พระอาจารย์ : จีบ ตอนกลางวัน แกเห็นอะไรต่ออะไรชัดไซ่ไหม

ฝรั่ง : แน่นอน เห็นทุกอย่าง

พระอาจารย์ : แล้วกลางคืน เวลามืดมืด จีบมองเห็นอะไร

ฝรั่ง : มันมืดมืด ย่อมมองไม่เห็นอะไร

พระอาจารย์ : แล้วจیبคิดว่า ในความมืดมืดนั้น มันไม่มี อะไรเลยหรือ

ฝรั่ง : มีสิ ทุกอย่างย่อมมีอยู่ เป็นเพียงแค่ความมืดมาบดบังไว้ เท่านั้น

พระอาจารย์ : จีบเป็นผู้ตอบเองนะว่า แม้แต่ในความมืดมืด ก็ยังคงมีอะไร อยู่ เฉากเช่นกลางวันที่ย่อมเห็น พุทธศาสนาก็เช่นกัน จีบยังมองไม่เห็น เป็นแต่ว่ามันมืดพิสุจน์ไม่ได้ มองอะไรไม่เห็น แต่ในความมืดนั้นก็ยังมีอะไรต่อมีอะไรมากมายที่เรายังไม่รู้ มิใช่หรือ จีบแจะมาตุ่ว่า พุทธ ศาสนางมกายไม่มีอะไรยืนยันได้ยังไง ในเมื่อมันก็มี

ฝรั่ง : ขอโทษ! ซ้ำมลิต ฉันทเข้าใจแล้ว แหลมคมมาก น่าศึกษามาก ไม่เหมือนเรื่องราวในหนังสือ แล้วหนังสือพวกนั้นก็เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ มี ความรู้แตกฉาน เป็นผู้เขียนทั้งนั้นไม่ใช่หรือ ใช้คำและข้อความสวย ล้วนมาจากมันสมองชั้นเยี่ยมของชาวพุทธ

พระอาจารย์ : ถูกต้อง! พวกเขาเป็นจอมบัณฑิต เขียนถูกต้องทั้งนั้น เพียงแต่ส่วนใหญ่ชอบใส่เหตุผล ข้อคิดเห็นของตนลงไปด้วย ทำให้ พุทธศาสนาบิดเบือนไปก็มี ไม่รู้รอบตลอดเรื่องราว แล้วนำมาเขียน ขยาย ความเอา ก็มีเพราะความที่เขารู้มากแต่ไม่รู้จริง

หนังสือบางเล่มเขียนโดยสงฆ์ไทยแท้ๆแต่บอกว่า พระพุทธเจ้าเปรียบเป็นบุตรของพระเจ้าลงมาประกาศ ความดีและกล่าวว่าการเวียนว่ายตายเกิดยากต่อการพิสูจน์ เป็นเรื่องของความเชื่อและศรัทธาต่อศาสนา พวกเหล่านี้รู้มากฉลาดพอๆ กับจ๊ิบนั่นแหละ ไม่ต่างกันเพราะเขียนเป็นภาษาอังกฤษให้จ๊ิบได้อ่าน เขาเรียกว่า ผู้รู้มาก ภาษาไทยเรียกว่า “ปราชญ์”

ฝรั่ง : เปต พุดหยั่งจี้รี ฉันจะได้เรียกถูก เป..ร..ด เป-ด-

พระอาจารย์ : ไม่ใช่ เปรต เขาเรียกว่า “ปราชญ์”

ฝรั่ง : (หลับตาแล้วพยายามพูดภาษาไทย) “เป..ร..ด”

พระอาจารย์ : เออเปรต ก็ เปรต เพราะนักเปรตพวกนี้แหละ จ๊ิบถึงได้ เข้าใจอย่างที่เป็นอยู่ พวกนี้ความรู้ล้น รู้เกินพระศาสดาของฉัน สิ่งที่จ๊ิบรู้ เป็นแค่สเก็ดเปลือกแต่เข้าใจว่าเป็นแก่นของศาสนาพุทธ “จ๊ิบเห็นรู้ใหญ่ๆ ตรงนั้นไหม!”

ฝรั่ง : เห็น มันอาจเป็นรูที่อยู่ของสัตว์เลื้อยคลาน

พระอาจารย์ : ในรูนั้น มีทองคำซ่อนอยู่

ฝรั่ง : ซ้ำมลิต โโกหก ถ้ามีจริง ซ้ำมลิตเอามาก่อนแล้ว มันไม่มีทอง หรอก

พระอาจารย์ : นี่ใจจ๊ิบ เขาเรียกว่า “อวดดี” หรือฉลาดไป เหมือนเปรตพวก นั้น

ฝรั่ง : อะไรกัน ฉันไม่เข้าใจมากๆ ฉันอวดดียังไง ก็รู้นั้น มันไม่มี ทองนี้

พระอาจารย์ : จ๊ิบ เอามือล้วงลงไปรียัง ถึงได้บอกว่าไม่มี จ๊ิบรู้ก่อนที่จ๊ิบจะ พิสูจน์ ก่อนที่จะลองทำ มนุษย์ ส่วนใหญ่มีปัญหาตรงนี้ คือ “ชอบอวดรู้” ในสิ่งที่ยังไม่รู้

ฝรั่ง : ตกลงในรูนั้นมีทองรีเปล่า

พระอาจารย์ : นี่คือการอยากรู้ แต่น้อยกว่าอาการ “อวดรู้” อาการนี้เริ่ม เป็น “ปราชญ์” เป็นเปรตน้อยลง

ฝรั่ง : ชามลิต ที่พูดมานี้ ฉันพอเข้าใจอารมณ์ของมนุษย์แล้วละ แล้วถ้าหากฉันล้วงลงไปในเรื่อง ความหาแล้วเกิด ไม่เจอทองล่ะ ชามลิตจะ ตอบว่ายังไง หากการค้นเป็นการอวดรู้ พอตั้งใจถามเป็นการอยากรู้ ตกลงฉันเชื่อ ในสิ่งที่ชามลิตพูด จึงลองทำดู ปรากฏว่า ล้วงลึกเท่าไร มันก็ไม่เจอทอง ชามลิตจะว่ายังไง

พระอาจารย์ : โทษตัวเองสิ! ว่าแกมันโง่ที่เชื่อฉัน

ฝรั่ง : อ้าว! ก็ชามลิตเป็นคนบอกให้ ทำนี้ ถ้าไม่มีก็ต้องโทษชามลิตสิ!

พระอาจารย์ : โทษฉันได้ยังไง ฉันเป็นแค่ผู้บอก ไม่ได้เป็นผู้บังคับให้ทำ แกเป็นผู้ทำ เพราะแกเป็นผู้ที่เชื่อ เหมือนที่แกเชื่อในหนังสือ เพราะแกโง่ เองที่ไปเชื่อ แกต้องมาใช้ปัญญาของตัวเอง อย่าไปโทษคนอื่น ในรู นั้นอาจจะมีทอง

แต่แกควานหาเท่าไรก็ไม่มี ทองมันอาจจะอยู่ลึกกว่า มือแกก็ได้ แขนทั้งหมดของแก อาจจะสั้นกว่ารู ยังมี ส่วนที่เป็นรู ส่วนที่ ลึกไปกว่าความคิดหรือมือของแกจะหยั่งเข้าไปถึง จีบ แกต้องหัดโทษตัวเอง

อย่าไปโทษผู้อื่น ให้อยอมรับว่าตัวเองนั้น “โง่” มีความจริงอีก มากมายที่เราหยั่งไม่ถึง แกอย่าเพิ่งไปสรุปว่า มี หรือไม่มี จริงหรือไม่จริง ใช่หรือไม่ใช่ ตราบใดที่ยังไปไม่ถึงที่สุดแห่งความจริง “เรายังโง่อยู่”

ฝรั่ง : แสดงว่าที่ฉันรู้อะไรมา เป็นแค่เปลือก ไม่ใช่แก่น เหมือนแขน ฉันสั้นกว่ารู เลยหยั่งไม่ถึง ถ้ายอมรับว่าตัว เรายังโง่ ยังหยั่งรู้ไม่ถึงแก่น ของพระศาสนา อย่าเพิ่งโทษคนอื่น ให้โทษตัวเราที่แขนมันสั้นกว่า “รู” ยัง ไปไม่ถึงที่สุดของรู ก็ยอมรับว่าไม่จริงว่ามันใช่หรือไม่ใช่ ทองมี หรือไม่มี ขอบใจชามลิต ฉันกระจางซัดทีเดียว ฉันรู้ แล้วล่ะว่า ฉันนี้ ยัง “โง่” อยู่ และยังโง่อยู่มาก

พระอาจารย์ : ดีมากจิบ “แกเริ่มฉลาดแล้วละ”

ฝรั่ง : ฉันยอมรับว่า “ฉันยังโง่อยู่” แล้วจะไปฉลาดได้อย่างไร

พระอาจารย์ : มันฉลาดตรงที่รู้ว่าโง่นั้นแหละ